

De passa til mit stånd och slägt
Och tjena til mit göra.

13.

Så far, min Fära Pehr! til Sta'n
Och tag dig der en flicka.

Som är så skön, som sielfwa da'n
Och kan sig ståtligt sticka.

Kå se om det dig gifwer bröd
Och om det länge gläder;

Kå se om du i all slags nöd
Blir mått af sådant wäder.

14.

I grntan lägg dit skönhets fram
Och red det af med nöje!

Upsätt en wäf af prat och glam
Och wäfte i med löje!

Låt hustrun gå i lagåln gran
Och inne klädd i siden:

Så får du se, om icke han
Altsammans tar med tiden.

GS 541

En ny och lustig

Om

Pehr och Stina.

Sjungen som:

En Celadon gaf frögderop m. m.

Förlag 1 B.

F A S E U N ,
Tryckt hos Pehr O. L. Armar 1801.

En gång kom Pelle ifrån Sta'n
Och gick i diupa tankar;
En han war aldrig ännu wan
Wid prälet, som der wankar,
Swart ögonblick för ögat stod
En stön och hurtig däck,
Så hwit som snö så röd som blod;
Det kunde hjertat läcka.

2.
Men då han grubbla aldrabäst:
Så kom hans Stina lilla,
(Med den han sig i tysthet fäst)
Alt drifwa bort hans willa.
Hon hälsade: God dag! min Pehr;
Hwad är åt dig min låra?

Säg

Säg! hwarför du så trumpen är?
Och hwad kan dig beswåra?

3.
Ä ingen ting sad' Vehr med hast;
Hwarför wil du mig leta?

Du har wäl satt dig före fast,
Mitt fromma sinne reta.

Du wet ej tycks hwad angår dig
Om jag är glad ell' trumpen.

Jag kan för andra skrifa mig
Och ej för en så lumpen.

4.
Nu rådna Stina som en mört,
Af harm och blyad tillika,
Och sade häftigt helt bestört:
Så wil du mig då swika!

Si sådant är med Karlars tro!
På den må Näcken bygga;
De hafwa deri lust sin ro,
At Ed och löften rygga.

5.
Och! påcka ej din toka led!
Der med du intet vinner;

Ly

Ly wet du, at om jag blir wred;
Jag wäl på utwäg sinner.

När jag som dig det löftet gaf,
At bli din ägta maka,

Jag wiste ingen annan af;
Men nu lär det ej smaka.

6.

Hur då? Är jag då ej så god
Ännu som förra tider.

Jag slitt et prat och wanke/mod
Af dig alskintet lider.

Hvem har du nu wäl funnat sett
Som ligger dig i minne?

Och hwad har hon för piller gett,
Som så förtjust dit sinne?

7.

Jo efter du så entwis är
Så wil jag det berätta:

I Sta'n å flickor mer än här!
Som å så wackra, nåtta.

De äro granna med maner,
I flor och silke swäfsa;

Så

Så at den, som uppå dem ser,
Må för des grånlåt båswa.

8.
Ja det är klokt, när tåcke frut
Sig högst i morgon ställer;

När Borgar-pigor wil se ut
Som Jungfrur och Mamseller.

Hwad menar du, at desse ta
Den grånlåt som de båra?

De den förtjena — Ja wißt! ja!
Men männe alt med åra?

9.
Håll mun dit stygga plumpa nõt!
En du är yr i mykä.

Du aldrig nånsin blir så söt,
Alt jag dig tåckes kyä.

Min san! jag må wål nästan spy,
När jag dig rätt betraktar.

Dit tal din gång, din kläder, hy,
Jag alt hos dig föraktar.

10.
Hur då (Hwad har du mot mit tal,
Min skapnad, gång och seder?

Fäst

Fäst jag ej strattar jämt, och gal
Och krummar upp och neder;

Och fast jag ej går snörd och spend,
Kan trippa, träska, dansa:

Så tör jag dock så wål bli kånd,
Som de der gå och swansa.

11.

Ja du! du må skäms ögat üt;
En du å aldrig sluger.

Nog har du wål en fringskodd trut;
Men eljest intet duger.

Din upsyn är just liķ en tjur;
Din hy är grof som låder;

Du går i smuts, som wiķa djur
Och smutsig är din kläder.

12.

Jag är wål icke skön och rik,
Deras kan jag ej stryta,

Men nog at jag är mänster liķ;
Jag wil med ingen byta.

Du lastar dumt min hy och dragt,
Det skal mig intet röra!

De